

Viktor Munk A Helena Kovanicová S Fischlovými

Tenhle obrázek je ze Špindlerova Mlýna ve 30. letech. Nalevo ode mě stojí můj bratr Viktor Munk, z profilu je tam pak sestra Helena Kovanicová, rozená Munková a vedle nich napravo jsou děti Fischlovy z Rokycan, které si už bohužel vůbec nepamatuju.

Před válkou jsem byl ještě malý, takže jsem nepřemýšlel nad tím, jestli nás, Židy, vnímají lidé nějak jinak, hůř. Necítil jsem ani, že bychom se nějak lišili od ostatních, vnímal jsem pouze to, že jsme byli bohatší. Do třídy se mnou chodily úplně chudé, často bosé děti, kterým jsem občas dával svačinu. Ani od dětí jsem necítil nějaké známky antisemitismu, to začalo vlastně až později, když přišli Němci. Tatínek měl v Brandýse velice dobrou pověst, protože jako advokát pomáhal chudým. Dodnes na něj pamětníci vzpomínají.

Můj bratr byl mnohem větší rošťák než já. Myslím také, že byl takový činorodější, zatímco já jsem nebyl příliš aktivní. Špatně se učil, asi ho to nebavilo. Možná proto také tatínek určil mě, že převezmu po něm jednu jeho advokátní praxi. Neřekl bych, že jsme si s bratrem byli fyzicky podobní, on byl o pět centimetrů větší a hubenější než já. Ale zřejmě jsme si podobní byli, protože si nás lidé později pletli. Příliš jsme si spolu nehráli, přeci jen byl mezi námi věkový rozdíl. Hráli jsme si spolu více až za války, když jsme byli zavření v domě a nesměli jsme ven.

Moje sestra byla moc hezká. Měla pověst, že je jednou z nejhezčích holek v Brandýse. Kluci se za ní hodně otáčeli. Pamatuju se, že tehdy před válkou chodili mladí lidé na rande do Staré Boleslavi, tam byla cukrárna U Horáčků. Jednou, nevím při jaké příležitosti, jsem tam sestru uviděl s nějakým klukem a on mi koupil zmrzlinu, abych to neřekl doma. Myslím, že sestra nevyužila svých předností. Maminka jí asi vytvořila trochu komplex, protože jí říkala: „Nemysli si, že budeš nějaká krasavice.“ A ona, přestože byla hezká, byla nešťastná z toho, že má pihy.